

[Koføed.]

Flere af ordførerne og også ministeren har været inde på erstatning for fiskeri ved Nordvestgrønland. Der ligger sagen helt anderledes, for her er det et totalforbud. Jeg er glad for det foreløbige tilsagn, jeg har fået fra fiskeriministerens om, at man vil yde erstatning. Jeg vil betragte det som et givet tilsagn om, at man vil give fuld erstatning for tabet af det fiskeri.

Jeg vil lige uddybe det nærmere, når bl. a. statsministeren sagde, at der sker en aftrapning. Jeg vil gentage: en aftrapning vil sige det samme som, at nogle må opgive; man kan ikke dele en mindre fangst ud til så mange både, og vente; at det bliver rentabelt. Der må for dem, der skal trække sig tilbage, være en erstatningsmulighed, for der er reelt et forbud fra 1973. Man kan ikke udnytte det materiel, man har, og man har ikke haft mulighed for at tage højde for den udvikling, der vil ske.

Dernæst har jeg et par bemærkninger om Grønland og de syddanske områder i anledning af de udtalelser, der kom herom bl. a. fra hr. Moses Olsen. Jeg vil nødig gå ind i den debat, for jeg mener ikke, det skal være en debat om — som også hr. Jørgen Peder Hansen var inde på — om man er syddansk, eller man er grønlænder; vi er alle med i det danske samfund, og derfor mener jeg ikke, at man skal føre en kampagne i Grønland, som går ud på, at man borttager livsvilkårene for grønlænderne. Jeg har en statistik fra Yearbook of Fishery Statistics, der ganske enkelt viser, at det kan ikke være drivgarnsfiskeriet, der er årsag til, at fiskeriet er gået ned ved kysterne. I 1964 havde man en fangstmængde på 1500 tons. I 1965 gik den ned på 800 tons, men der var hverken færinger, nordmænd eller syddanskere i dette område. Ingen kan vel forklare nedgangen, men man kan i hvert fald ikke forklare den med, at det er drivgarnsfiskeriet, der er årsagen. I 1966 ryger man op på 1200 tons i det grønlandske laksefiskeri. Ingen kan forklare, hvorfor man ryger derop. Det kan næppe skyldes færingerne, som har fisket 100 tons for første gang. Sådan kan jeg fortsætte år efter år helt frem til 1971, hvor det viser sig, at det grønlandske laksefiskeri ikke er gået ned, idet man fisker den samme mængde.

Debatten her minder mig om en debat, som jeg har læst og hørt om at man har haft på Bornholm. I sin tid, da man havde torsk, og da man havde laks ved kysten, sagde man det samme: det er de mærkelige fremmede, der tager vores fisk. Men det viste sig, at fisken forsvandt fra kysten, uanset om man fiskede i internationalt farvand eller ej, og jeg tror, jeg kan love grønlænderne, at uanset om man forbyder drivgarnsfiskeriet, så vil man ikke kunne tage laksen i ed på, at den skal blive langs kysten. Jeg tror, jeg tør love, at hvis laksen forsvinder fra kysten, så forsvinder den, uanset om man fisker med drivgarn i internationalt farvand eller ej. Jeg skal bare minde om, at torsken forsvandt dog fra kysten, og når torsken først er forsvundet, så forsvinder laksen som regel også.

Må jeg til slut sige, at jeg har været glad for debatten, men jeg skal ikke forlænge den yderligere. Jeg synes, den viser, at der er behov for et udvalgsarbejde, og jeg er glad for de hentydninger, der har været i den retning. Derfor vil jeg tillade mig at fremsætte følgende forslag om motiveret dagsorden, som jeg anbefaler at man stemmer for netop for at få disse spørgsmål til behandling i et udvalg:

„Idet folketinget beslutter at nedsætte et udvalg på 17 medlemmer til at modtage orientering vedrørende problemerne angående laksefiskeriet i Nordatlanten, går tinget over til næste punkt på dagsordenen.“

Tredje næstformand (From): Der er nu fremsat følgende forslag om motiveret dagsorden: (se ovenfor). Dette forslag indgår nu i forhandlingen.

Henning Andersen: Jeg skal gøre det ganske kort. Jeg vil gerne takke statsministeren for de svar, jeg har fået, men blot beklage, at jeg ikke skulle gøre mig nogen forhåbninger om, hvad der kunne ske på mødet i ICNAF i maj måned. Jeg er også glad for det svar, statsministeren gav mig, at hvis andre nationer begynder at fiske i det område, vi her har omtalt, så vedstår regeringen, at forbuddet er bortfaldet.

Endelig må jeg sige til hr. Risgaard